

این جهان گذرا

| تاریخچه بشریت | دیوید کریسچن | مزدا موحد |

فهرست

۹	پیشگفتار
۱۹	یادداشت ناشر
۲۱	مقدمه
۲۵	پیش زمینه: پیش از آغاز
۴۱	آغازها: عصر خوراک جویی
۴۲	مطالعه عصر خوراک جویی
۴۶	آغاز تاریخ بشر
۵۱	روش های زندگی خوراک جویانه
۵۷	تغییرات عمده در عصر خوراک جویی
۶۸	عصر خوراک جویی در تاریخ بشر

آغازها: عصر خوراک جویی

عصر خوراک جویی زمانه‌ای در تاریخ بشر بود که تمامی جوامع بشری برای بقا و بقا پدید آمدن یا شکار غذا و سایر احتیاجات خود بودند و این نیازها را از طریق گشتن یا ساختن آنها به دست نمی‌آوردند. این افراد را «شکارچی-گردآورنده» می‌خوانند. این عصر «عصر دیرینه‌سنگی» نیز خوانده می‌شود. عصر خوراک جویی اولین و با اختلاف زیاد طولانی‌ترین عصر تاریخ بشر و دورانی است که پایه‌های تاریخ بشر در آن نهاده شد.

خوراک جویان منابعی را که برای غذا، مسکن، لباس، فعالیت‌های آیینی و مقاصد دیگر لازم داشتند، گردآوری می‌کردند. در اغلب موارد این کار را بدون تلاش برای تغییر محیط خود انجام می‌دادند. خلاقیت فرهنگی و فنی استثنایی خوراک جویان وجه تمایز روش زندگی - روش‌های مختلف ارتباط مردم با محیط زیست و همدیگر - آنها از روش زندگی ظاهراً مشابه گونه‌های غیرانسان مثل جوینده‌های بزرگ است. فقط انسان‌ها می‌توانند با زبان نمادین باهم ارتباط برقرار کنند. زبان به انسان‌ها اجازه می‌دهد دانش را به شکل بسیار دقیق و با جزئیات جمع‌آوری کنند و با همدیگر به اشتراک بگذارند. در نتیجه این به اشتراک‌گذاری دائمی دانش، مهارت‌ها و روش‌های زندگی خوراک جویان باستان به تدریج با تنوع عظیمی از محیط‌های زیست سازگار شد و تنوع فرهنگی و فناورانه‌ای را

ایجاد کرد که مشابه آن در میان گونه‌های بزرگ دیگر نیست. توان خارق‌العاده جوامع بشری در سازگاری با شرایط و محیط‌های جدید، کلید تاریخ بشر است. تا جایی که می‌دانیم، اولین انسان‌ها خوراک جویان بودند؛ پس عصر خوراک جویی حدود ۲۵۰۰۰۰ سال پیش شروع شد، یعنی وقتی که انسان‌های مدرن - هم‌نوعان خود ما، هوموساپینس - برای بار اول روی زمین ظاهر شدند. امروزه هنوز جوامع خوراک جو وجود دارند ولی عصر خوراک جویی حدود ده هزار سال پیش با ظهور نخستین جوامع کشاورزی به پایان رسید زیرا از آن زمان به بعد، خوراک جویی یگانه روش زندگی جوامع انسانی نبود.

مطالعه عصر خوراک جویی

تاریخ‌نگاران هنگام وارد کردن عصر خوراک جویی در روایت‌های خود از گذشته دچار مشکل می‌شوند چراکه بسیاری از آنها مهارت‌های تحقیقاتی لازم برای مطالعه عصری بدون اسناد مکتوب را ندارند. مرسوم بوده که تاریخ‌نگاران عصر خوراک جویی را مطالعه نکنند و این کار در حوزه باستان‌شناسان، انسان‌شناسان و متخصصان ماقبل تاریخ باشد.

محققان در غیاب اسناد مکتوب از سه نوع مدرک اساساً متفاوت از یکدیگر برای درک تاریخ این عصر استفاده می‌کنند. نوع اول شامل بازمانده‌های فیزیکی جوامع باستانی است. باستان‌شناسان از بین بقایا و بازمانده‌های دیگر، به تفسیر استخوان‌ها و سنگ‌ها نیز می‌پردازند. ایشان بقایای استخوان‌های مردمان و گونه‌هایی که آنها شکار می‌کردند، اشیای باقی‌مانده مثل ابزار سنگی یا دیگر اشیای مصنوع و بازمانده غذاها را در کنار شواهدی از محیط زیست طبیعی که ممکن است در فهمیدن تغییرات اقلیمی و محیطی کمک کند، مطالعه می‌کنند. اسکلت‌های باقی‌مانده از اولین مراحل تاریخ بشر بسیار اندک هستند؛ قدیمی‌ترین اسکلت‌های باقی‌مانده که بی‌تردید به انسان مدرن تعلق دارند متعلق به حدود ۱۶۰۰۰۰ سال پیش است.